

Kent Kirk (KF):

Jeg må sige, at denne debat overrasker mig ikke. Jeg synes, den følger nøjagtig de samme spor som de tidligere debatter, vi har haft, og specielt de sidste replikker her har jo vist, hvad det er, det her går ud på.

Men vi vil gerne i Det Konservative Folkeparti forholde os til selve forespørgslen, idet vi er meget stærke tilhængere af de områder, forespørgslen omhandler. Vi er tilhængere af, at vi skal have øget indsatsen for at mindske EU's demokratiske underskud, vi er tilhængere af mere åbenhed, vi er tilhængere af bedre offentlighedsregler, og vi er tilhængere af, at de nationale parlamenter skal have en øget indflydelse.

Jeg opfatter det sådan, at det store flertal i Folketinget i virkeligheden også stiller sig sådan. Jeg vil gerne complimentere udenrigsministeren for hans tale, for jeg synes, at den meget klart beskriver, hvilke initiativer regeringen har taget på de områder, og dem har vi også fået forelagt i Folketingets Europaudvalg.

Når man kigger lidt på de her spørgsmål, er man også nødt til at se på, hvordan udviklingen er gået, og jeg mener, at udviklingen i EU-samarbejdet også på de områder hele tiden er gået i den rigtige retning. Når jeg tænker på, hvordan situationen var tilbage i 1970'erne og i begyndelsen af 1980'erne, så snakkede man jo om, at man skulle løse det demokratiske underskud ved at øge Europa-Parlamentets magt. Vi fik et direkte valgt parlament, og det var så hele tiden tanken, at man skulle overføre mere magt til Europa-Parlamentet, og så ville Europa-Parlamentet være det sted, hvor man løste problemerne med det demokratiske underskud.

Det er jo sådan, at EU-samarbejdet, tidligere EF-samarbejdet, hele tiden mere eller mindre af medlemslandene har været betragtet som et udenrigspolitisk samarbejde, og dermed er mange af de nationale parlamenter ikke blevet rigtig inddraget i det pågældende samarbejde. Men siden Maastricht og de vanskeligheder, der var med Maastricht-Traktaten, er man kommet til den erkendelse specielt i de nationale parlamenter, at skal man løse det demokratiske underskud, skal de nationale parlamenter stærkere ind i forhold til deres egne regeringer. Og som fru Charlotte Antonsen var inde på i sit indlæg, er det jo ikke muligt, at vi lovgiver om det via EU og siger, hvordan forholdet skal være mellem de nationale parlamenter og de enkelte regeringer.

Men det, vi kan, er, at vi i hvert fald via EU-reglerne kan sikre os, at de nationale parlamenter, hvis de ønsker det, kan komme ind og få indflydelse på deres regeringer.

Da vi for et par år siden i COSAC-sammenhæng mellem de nationale parlamenter havde en undersøgelse for at se, hvor ofte de nationale parlamenter så Kommissionens forslag, var det chokerende at konstatere, at der var syv ud af de femten nationale parlamenter, der i en 2-årig periode slet ikke var blevet præsenteret for Kommissionens forslag. Det viser i hvert fald os i Det Konservative Folkeparti, at det er her, det virkelige demokratiske underskud ligger.

Derfor er vi stærke tilhængere af, at vi nu på regeringskonferencen får bygget et system op, der gør, at Kommissionen er forpligtet til at sende sine forslag til de nationale parlamenter, og at Kommissionen er forpligtet til, inden den udarbejder sine forslag, at udarbejde hvid- og grønbøger, der kan diskuteres i de nationale parlamenter, så man kan få et input i forhold til Kommissionens videre arbejde.

Vi er også stærke tilhængere af, at man får løst de tekniske problemer her. Det er klart utilfredsstillende i dag, hvor enhver 8-årig kan spille på Internettet, at man ikke kan løse det tekniske problem med at få sådan nogle ting ud via de elektroniske medier. Det må kunne lade sig gøre. Men det er jo nok rigtigt, som det er sagt her, at det ikke er Kommissionen som sådan, der lægger hindringer i vejen for det, men medlemslandene. Vi må så gøre, hvad vi kan, for at få de enkelte medlemslande, der er modstandere af det her, til at fjerne denne modstand.

Vi er også tilhængere af, som det i øjeblikket foreligger på regeringskonferencen, at der skal være en tidsfrist for, at de forslag, som Kommissionen udarbejder, som kan føre til lovgivning senere hen, kan komme ud til medlemslandene, og at der skal være en tidsfrist, inden de kan komme til endelig behandling i Ministerrådet. Det er meget fornuftigt. Det er meget fremadrettet, for så får de nationale parlamenter tid til at tage fat på sagerne i forhold til deres nationale regeringer.

Vi ser også gerne, at beslutningsprocesserne i EU-sammenhæng forenkles. Det er klart, at når de politikere og parlamentarikere, der beskæftiger sig med EU-stoffet, knap nok kan finde ud af, hvor mange forskellige beslutningsprocesser der er, er der virkelig et problem her. Men det